

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.—Φύλ. 13 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 16 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 595

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ. ΑΣΤΕΡΙΩΤΗΣ Νεοελληνικά γράμματα.
Δ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ Μία επιθυμία.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ Θυμός.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ Στη συζία.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ. "Η μπαλλάδα της φυλακής του Ρίντιγγ (μετάφραση Καρθαίου).

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ "Απόσπασμα απ' το «Κοινωνικό μας ζήτημα»

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Πλάι στην άρσση (συνέχεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΓ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ

Η Μπαλλάδα της Φυλακής του Ρίντιγγ είναι το τελευταίο έργο του Όσκαρ Ουάιλντ, που, μαζί με το De Profundis, μάς παρουσιάζει με τη μελαγχολικήν απλότητά της και το χριστιανικόν, άσκητικόν τόνο της μια συγκινητικήν αντίθεση απέναντι στα παλαιότερα πολύχρωμα και φωτόγαρα έργα του. Γραμμένα και τα δυο ύστερ' από την καταδίκη του (1895) που τον έφερε για δυο χρόνια στη φυλακή, δείχνουνε το ξύπνημα μιας ψυχής που για πολόν καιρό είχε ξεχαστεί μες στο μεθύσι της χαρούμενης και εύκολης ζωής, ενός ανθρώπου που δέ ζητούσε τίποτ' άλλο παρά μόνο πώς νά γευτεί όλες τις χαρές και όλες τις ομορφίες της.

Η Μπαλλάδα είν' ένα ποίημα που ο ποιητής του το έζησε μέσα στη φυλακή με την καταναγκαστικήν εργασία, όπου ντυμένος στη σταχτερή στολή του καταδίκου, κουρεμένος σύρριζα, εδούλευε μαζί με τους συντρόφους του, ξαίνοντας καννάβινα σκοινιά, όπως συνηθίζεται στις αγγλικές φυλακές, γυρίζοντας τροχούς, πλένοντας τα πατώματα, σπάζοντας λιθάρια, ράβοντας και τραγουδώντας. Είναι ένα έργο τέχνης και μαζί μια φωνή διαμαρτυρίας και κατηγορίας εναντίο στις ιδέες και τα συστήματα της κοινωνίας, που τόσο πικρή πείρα είχε λάβει.

Τη Μπαλλάδα της Φυλακής του Ρίντιγγ την έγραψε το 1898, δηλαδή κάνα χρόνο αφού βγήκε από τη φυλακή, και την υπόγραψε, όχι με τ' όνομά του, μα με τόν αριθμό που έχε ως κατάδικος: C. 3. 3. Είναι άφιερωμένη: Στη μνήμη του C. T. W. Άλλοτε στρατιώτη του Συντάγματος Ίπλικού της Βασιλ. Φρουράς, που κρεμάστηκε στη Φυλακή του Ρίντιγγ, Μπέρκσαϊρ, στις 7 του Ιουλίου 1896.

Ο Όσκαρ Ουάιλντ γεννήθηκε στο Λουβλίνο το 1851 και πέθανε στο Παρίσι το 1900.

Την αλκή στολή του πιά δέ φόραγε.

Την κόκκινη σαν αίμα και κρασί,

Γιατί ήταν αίμα και κρασί στα χέρια του

"Όταν τόν ήβραν δίπλα στη νεκρή,

Τη δούλια του έρωμένη, που στην κλίνη της

Τò θάνατο απ' τόν ίδιον είχε βρεί.

Μέσα στους υποδίκους περπατούσε

Με κάτι ρούχ' από αλατζιά χοντρά.

"Έναν κουκο φορούσε στο κεφάλι

Και βίδιζε με βήματ' αλαφρά.

Μα ποτές μου δέν είδ' άλλον κανένα

Τò φως με τέτοιον πόθο νά θωρά.

Ποτές μου δέν απάντησ' άλλον άνθρωπο

Νά βλέπει έτσι με μάτι ποθεινό

Πρός στη γαλάζια στέγη που ονομάζουμε

Στη φυλακή οί κατάδικοι ούρανό,

Και προς στα συννεφάκια που άρμενίζανε

Με τὰ πανιά τους απ' άσήμι άγνό.

Μ' άλλες μαύρες ψυχές γώ περπατούσα.

Σε μι' άλλη συντροφιά ήμουν θλιβερή,

Και μέσα μου άρωτούσα αν ήταν τάχα

Βαρὺ τὸ φταίξιμό του ἢ ἀλαφρύ,
 "Όταν ἄκουσα πίσω μου νὰ λένε:
 «Τοῦτον τὸ νιδ ἢ κρεμάλα καρτερεῖ».

Χριστέ μου! πὼς οἱ τοῖχοι γκρεμιζόντανε
 Τῆς φυλακῆς τριγύρω μου θαρροῦσα,
 Τὸν οὐρανὸ μοῦ ἐφάνη στὸ κεφάλι μου
 Σὰν πυρωμένο κράνος πὼς φοροῦσα:
 Κι' ἀγκαλὰ τὴν καρδιά μου ὁ πόνος ἔτρωγε,
 Τὸν πόνο τὸ δικό μου λησμονοῦσα.

"Ἡξερα μόνο τί 'ταν ποὺ τρικύμιζε
 Κεῖνου τῇ σκέψῃ καὶ τὰ βήματά του,
 Καὶ γιὰτί μὲ λαχτάρα τόση ἀγνάντευε
 Κατὰ τὸ φῶς τῆς μέρας ἢ ματιά του.
 Εἶχε σκοτώσει ὅ,τι ἀγαποῦσε, κι' ἔπρεπε
 Τὸ δρόμο ν' ἀκλουθῇσει τοῦ θανάτου.

* *

Κι' ὁ καθένας σκοτώνει ὅ,τι ἀγαπάει,
 Καὶ σὸν καθένα τοῦτο ἄς εἰπωθεῖ:
 "Ένας θὰ ρίξει μιὰ ματιά σὰ χιόνι,
 "Άλλος μὲ λόγι' ἀγάπης θὰ χυθεῖ,
 'Ο δειλὸς μ' ἕνα φίλημα σκοτώνει,
 'Ο ἄντρας ὁ γενναῖος μὲ τὸ σπαθί!

Τοῦτος σκοτώνει νέος τὴν ἀγάπῃ του,
 Κεῖνος ὅταν τὸν ἔχουν πάρει οἱ χρόνοι.
 "Ένας τὴν πνίγει μὲ τὰ χέρια τοῦ "Ερωτα,
 Μὲ τὰ χέρια τοῦ Πλούτου ἄλλος σκοτώνει:
 Οἱ πιδ πονετικοὶ μαχαίρι βάζουνε,
 Γιατί ἔτσι γρήγορα ὁ νεκρὸς παγώνει.

Τοῦ ἑνὸς ἡ ἀγάπῃ ξεῖ ὅσο τὰ τριαντάφυλλα,
 Καὶ τοῦ ἄλλουνοῦ παραπολὺ τραβᾷ:
 Τοῦτος σκοτώνει μὲ ὀδυρμούς καὶ δάκρυα
 Καὶ κεῖνος δίχως στεναγμό, βούβά:
 Τὶ ὁ καθένας σκοτώνει ὅ,τι ἀγαπάει,
 Καθένας δὲν πληρώνει ἔτσι ἀκριβά.

* *

Καθένας δὲν πεθαίνει ντροπιασμένος
 Μέσα στὴ φυλακὴ τῇ σκοτεινῇ,
 Τὴν ὄψῃ του δὲν κρύβουν σὲ μιὰ μάσκα,
 Δὲν περνοῦν τὸ λαιμὸ του στὸ σκοινί,
 Στὰ πόδια του ἀπὸ κάτω μιὰ σανίδα
 Δὲν ξεγλιστρᾷ τὴν ὥρα τῇ στερνῇ.

"Ανάμεσα δὲν κάθεται στοὺς φύλακες
 Ποὺ νύχτα μέρα τὸν φυλᾷν βουβοί.
 Τῇ μέρα ὅταν νὰ κλάψει λίγο θαθελε,
 Τῇ νύχτῃ ὅταν θενὰ προσευχηθεῖ.
 Μέρα καὶ νύχτα ἔχουν τὰ μάτια τέσσερα
 "Ἡ φυλακὴ τῇ λεία μὴ στερηθεῖ.

Μιὰ παγερὴ μορφή μὲς στὰ χαράματα
 Μὲς σὸν ὕπνο μὲ βιά δὲν τὸν ξυπνᾷ,
 Μῆτε ὁ Παπὰς μὲ τ' ἄσπρα του ἄμφια, τρέ-
 [μοντας,

Καὶ μῆτε ὁ Δικαστὴς σὰν τὸ Βραχνά,
 Καὶ μῆτε ὁ Διευθυντὴς μὲς στὰ κατὰμαυρα,
 Μὲ τοῦ Κριτῇ τὰ μοῦτρα σκοτεινά.

Τοῦ καταδίκου τὸ ἔλεεινὸ χοντρόρουχο
 Μὲ βίαση ἀνατριχίλας δὲ φορεῖ,—
 "Ένῳ ὁ γιατρὸς κοιτάει μὲ τὸ χοντρόμουντρο
 Καὶ γράφει ὅ,τι σπουδαῖο παρατηρεῖ,
 Καὶ τὸ ρολόγι ποὺ κρατᾷει σὶτὸ χέρι του
 Βαριοχτυπάει σὰν τρομερὸ σφυρί.

Δὲν τήνε ξέρει ἐκείνη τὴν ξερόδιψα
 Ποὺ σὰν τὸν ἄμμο σὶτὸ λαιμὸ κολνᾷ,
 "Ως νᾶμπει ὁ Δήμιος ἀπ' τὴ σιδερόπορτα,
 Μὲ τὰ χοντρόγαντά του, σὶτὰ σκοινιά
 Τὰ τρία τότε τυλίξει, ἔτσι ποὺ ὀλότελα
 "Όσῃν καὶ κάθε δίψα πιά ξεχνᾷ.

Δὲ σκύβει τὸ κεφάλι, τὴ νεκρώσιμη
 "Ακολουθία του γιὰ ν' ἀκρουμαστεῖ,
 "Ένῳ σὶτὸ στήθος μέσ' ἀκόμα αἰστάνεται
 Τὴ λαμπάδα τῆς ζήσης του ἀναφτῇ.
 "Ως πάει δὲν ἀπαντᾷ τὸ νεκροκρέβατο
 Ποὺ γιὰ τὸ λείψανό του ἔχει φτιαχτεῖ.

Δὲν ἀγναντεύει τὸν ἀέρα μ' ἔκσταση
 Μέσ' ἀπὸ ἑνὸς φεγγίτη τὸ γιᾶλί:
 Μὲ χεῖλῃ ἀχνὰ τὸν Πλάστη γιὰ τὴ γρήγορη
 Τὴ λύτρωσή του δὲν παρακαλεῖ.
 Καὶ στ' ἀνατριχιασμένο ὠχρό του μάγουλο
 Δὲ νιώθει τοῦ Καϊάφα τὸ φιλί.

(Ακολουθεῖ τὸ II μέρος)

— "Ο ἀγαπητὸς μας Στέφανος Παράγας (τὸν «Γραμμα-
 τών») καὶ ἡ διαλεκτὴ κόρη Εὐτυχία Κ. Μποῦν ἀρραβα-
 νιάστηκαν στὴν "Αλεξάνδρεια στίς 8)2! κτθ Θεριστῇ 1916.
 Γλήγορα κ' εὐτυχισμένα στέφανα.